

RESSONS de CLAQUETA

Maria del Carme Serrat

STONBERG
EDITORIAL

RESSONS DE CLAQUETA

(Contes per a cinèfils arrauxats i artistes de la Vida)

Maria del Carme Serrat

STONBERG
EDITORIAL

Primera edició: juliol 2025

© Maria del Carme Serrat Marcet

© de les característiques d'aquesta edició: Stonberg Editorial
Gran Via de les Corts Catalanes 636 - 08007 Barcelona (Catalunya)

Tel. 933 175 412

stonberg@stonbergeditorial.com

www.stonbergeditorial.com

© de la imatge de la coberta: @jag_cz

ISBN: 979-13-990144-6-4

DIPÒSIT LEGAL: B 16178-2025

Cap part d'aquesta publicació,
inclòs el disseny de la coberta, pot ser reproduïda,
emmagatzemada o transmesa de cap manera ni per cap mitjà,
ja sigui elèctric, químic, mecànic, òptic,
de gravació o de fotocòpia
sense permís previ de la marca editorial.

I... ACCIÓ! CLEC!

Dins del món de somnis que és el cine, a banda de les pel·lícules en si, quants detalls complementaris, aparentment sense importància, se'ns queden surant per la ment, es barregen amb records i emocions personals, i —tant si en som conscients com si no— ens marquen.

A molts d'aquests elements, de vegades els donen una segona vida. Aquell dolent, aquella heroïna, que re-admirem en seqüeles o preqüeles del primer èxit. O aquella banda sonora, que algun director aprofita per a més d'una pel·lícula o sèrie televisiva.

Jo també he volgut ser *cine-reaprofitadora*. Per bastir i vestir aquests contes, com qui pica olives d'un bol, he agafat a caprici personatges, entorns, objectes, mobles, vestits i també reflexions, d'algunes pel·lícules ja esdevingudes clàssiques. De passada (o expressament) m'han servit per enfocar diversos aspectes de la naturalesa humana.

He cargolat la cinta dins d'aquest rotlle imaginari. Us convido a posar-lo al projector i engegar-lo...

COR EN FLAMES

(Hannibal)

El silenci dels anyells?, *Hannibal*? També preqüeles com *Hunter*, *Dragón rojo*, *El origen del mal*, etcètera. Però diria que va ser a *Hannibal* on les ombres i llums d'un tan retorçat mite contemporani van agafar més volada.

Ell, doncs, el Dr. Hannibal Lecter, es passeja pel conte gràcies a la dona que l'admira i l'adora fins al més infinit dels infinits.

Nota: La part de la banda sonora que a *Hannibal* posa de relleu l'escenificació de *La Vita Nuova* de Dant, el director Ridley Scott la va reaprofitar per a l'escena de la mort de Balduí IV a *El Regne del Cel*, que em va inspirar un altre conte d'aquest recull, *Garjola de carn*. També l'he sentida en algun capítol de la sèrie CSI.

O dile atrau força mirades mentre avança pel passadís central del teatre a l'aire lliure, buscant el seu seient. ¿Per la distinció amb què va vestida? ¿Pel subtil encís que l'envolta com un perfum caríssim? És difícil endevinar quina edat té, si va néixer a pagès, en una barriada, o si és aristòcrata de soca-rel. Encara costaria més endevinar què s'amaga darrere el rostre impassible, que no inexpressiu.

La contenció de posat i gestos que li és pròpia, entre molts altres misteris amaga una passió insondable, i // n'és la causa. Allà el té, una fila més endavant, a la butaca de passadís de l'altra banda. Només li veu part del perfil, senyorívol, atent a l'òpera. Quan es mig gira cap a on és ella, Odile observa la inusual expressió distesa del seu rostre. Al plaer per l'espectacle s'hi suma un somiós allunyament de la resta del món, que li afegeix gràcia, com el toc precís d'espècies en un plat reeixit. Es veu que té en repòs l'instint de caçador-justicier, i ella es pregunta què deu bombollejar ara mateix dins el magma de la seva ment.

Mentrestant, l'abraçada entre música i poesia crea un màgic alè que s'escampa per la penombra, sembla remoure els vels de l'escenari, les flametes de les llànties posades a terra, a banda i banda del passadís central. I acarona els ànims, els erotitza. Obra, orquestra, cor i solistes assoleixen el punt sublim en què l'art eleva els espectadors més enllà del temps i de l'espai.

Es representa en forma d'òpera la tercera part de la *Vita Nuova* de Dant. *Vide cor meum* —Mira el meu cor— és el prec del tenor que interpreta al Poeta i en diu musicalment les paraules: “*I pensant en ella, em sobrevingué un somni bellíssim. Amor se m’aparegué de sobte, tan poderós que m’esborrona recordar-ne la força. Però semblava alegre, Amor, amb el meu cor encès a la mà, i en braços la meua dama adormida, coberta amb un vel. Vide cor tuum, em digué* —Mira el teu cor—. *Aleshores la despertà, i d’aquell cor en flames que era el meu, ella, tremolosa, humilment en menjava.*”

«Oh, sí, Hannibal, tu també miraràs el meu cor, i jo el teu», vaticina de pensament Odile. Gairebé ho sap tot d'ell, el psiquiatra assassí i a voltes caníbal, que ara i aquí es fa anomenar Dr. Fell. Després que l'anterior conservador de la biblioteca del palau Capponi desaparegués misteriosament, ell, també erudit en la història de grans famílies florentines, es va postular per al càrrec i l'ha guanyat.

Però sí, es tracta d'Hannibal Lecter, ignot depredador que manté amb Florència un descarat idil·li, i es mou pels seus carrers i racons com si ell i la ciutat fossin còmplices de tota la vida.

Sense perdre's cap detall de l'espectacle, Odile continua meditant sobre l'objecte del seu deler. Fa temps que li segueix la pista, moguda per un afany que suposa monstruós a ulls d'altri. N'ha esbrinat l'ahir i l'avui per sentir el que ell sent, pensar com ell, preveure —difícil tasca!— les seves accions, i avançar-se-li, per tal d'ocupar oportunament el millor i més discret lloc d'observació.

Sap que viu en un petit apartament dins del mateix palau Capponi, en un ambient que li va a mida: Vetustes parets dignificades pels segles, aparent desordre en l'abundància d'obres d'art, de mobles antics i llibres venerables... Història. Bellesa. Refinament.

Fins el més mínim alè de brisa des d'una finestra oberta hi contribueix, fent voleiar les blanques cortines de gasa entorn d'un preciós clavicordi.

Posseïdora del temps i els cabals necessaris, invisible i tenaç com un tèrmit, Odile ha anat destriant la vida de l'home que la obsessiona. No trigarà a obrir-li de bat a bat les portes de la passió que estan destinats a compartir. Però *serà ella* qui determini el moment de donar-se-li a conèixer i oferir-li una vivència amorosa que ni l'anòmala imaginació del mateix Lecter seria capaç de concebre.

«Et vull tant!», li surt del fons de l'ànima. «Tant, que he reduït a àtoms la teva essència a fi que em penetri porus a porus i es fongui en mi. Per obra teva, sense conèixer-la personalment, fins i tot estimo la Clarice Starling, el teu desig secret —ah, sí, tu també en tens un!— i no em faria res compartir-te amb ella perquè, de moment, és l'única persona que respectes. I en tu, gran menyspreador de les baixeses humanes, *respecte* ja és gairebé *amor*.

Imperes en el seu cor, prou que ho saps. Però ella, amb la seva honradesa un pèl ingènua i elemental, et considera un beuratge massa tòxic. Per això la vostra història no té futur. Fa deu anys que va triar ser defensora de la llei, i et perseguirà, Hannibal, perquè és el seu deure i el vol complir. I perquè no et perdona que et moguis aïrosament per la que ella considera banda perversa de la vida. Pobra Clarice! Haver optat pel camí dreturer li roba la rauxa de viure dia a dia la potent alquímia que escampes al teu voltant.

Pel que fa a mi, continuaré observant-te, amor. Canviant sovint d'identitat i d'aspecte per no deixar rastres, tal com fas tu. Sempre a la teva vora. Tan propera, que se'm fa estrany que no m'hagis intuït encara. Contemplant com vius, què fas... Enamorada. Pacient. Esperant l'ocasió.»

Torna a mirar-se'l. Per instint es toca els llargs cabells d'un ros ro-genc perfectament acordat amb les lentilles blaves i el setí blau marí del vestit. Qui sospitaria que aquest no és, ni de lluny, el seu aspecte real? I, ara per ara, Hannibal no n'ha de percebre res.

Però serà aviat.

En el moment precís, Odile ja farà que algú els presenti. Mostrant el seu aspecte autèntic, que Lecter desconeix, sabrà fascinar-lo amb qualitats que ell valora: intel·ligència, gentilesa, subtil sentit de l'humor, elegància de cos i d'esperit... Encisat, es lliurarà als plaers d'enamorar-se'n, d'enamorar-la. La seva aguda perspicàcia no hi veurà motiu d'inquietud perquè en tot moment se sabrà amo de la situació, del ritme...

Com una espasa de llegenda, la tensió eròtica entre tots dos serà forjada, trempada i embellida a la farga de dues personalitats tan extremes, tan afins.

I un vespre, convidat a sopar, acudirà a la mansió entre jardins frondosos que Odile va llogar fa temps.

En honor d'ell tot estarà a punt, la perfecció de la perfecció. No hi haurà personal de servei que destorbi el suggestiu *tête à tête*. Bach aportarà un suau rerefons musical amb les Variacions Goldberg, peça molt apreciada pel convidat.

Gastronomia d'alta volada. Al centre del *buffet*, en una gran safata d'argent, un artístic paisatge de glaç recrearà un llac en miniatura. Entre plantes i aigua solidificades, de transparent iridescència, dos bols de cristall mat en forma de flors de nenúfar oferiran als seus entesos paladars un rar i exquisit beluga iranià gris perla. Enriolats, mirant-se als ulls, se'l paixeran l'un a l'altra amb culleretes de nacre.

De l'entorn immillorable i l'atracció mútua brollaran, com rierols boscats, tota mena de confidències, fins a confluïr en un flirteig

lúcid. Els llavis, turgents pel desig i pel pessigolleig d'un exclusiu *champagne*, jugaran amb el deliciós dubte dels besos —immediats?, posposats encara?—, mentre els dits, amb delicadesa, sostindran la tija de les copes, prefigurant sensuals carícies d'un cobejat cos a cos.

Acabades les Variacions, sonaran les notes de *Vide cor meum*; les mateixes que en el moment present tots dos estan gaudint al teatre. Lecter es mostrarà complagut de sentir la música que el va captivar en aquella memorable representació, mesos enrere...

Un altre glop de *champagne*. L'incitant escot femení li atraurà una mirada apreciativa que pujarà de nou, buscant-li els ulls. Sorprès, els veurà lluir amb un reflex mercuri. A l'impuls de besar-la s'interposarà un esquinç a les entranyes. Una sageta incendiària li abrusarà el cor. Brevíssim esclat dins del seu penetrant cervell:

«¿Por, jo, Hannibal Lecter? —Absurd. Impossible!»

Un sospir, i s'enfonsarà en la negror definitiva, el cap vinclat endavant.

I així, per fi, ella podrà satisfer l'anhel de reviure en persona la tendra escena de la *Vita Nuova* que ara veu representar. Beatriu, dolçament submissa a les ordres d'Amor, pren el cor en flames del Poeta...

Per recrear aquest gest, estremida de veneració, Odile executarà el sacre ritus: Despullar el pit tan estimat. Obrir-lo d'un mestrívol cop de tallant i extreure'n el cor que tot just ha deixat de bategar. Fer-ne un *émincé*. Salpebrar-ne amb cura les tènues llesques. Posar-les a la paella d'aram, afegint-hi mantega de fines herbes, un grapat de créixens i llunts escalunyes confitades. Ruixar-ho amb el millor dels brandis, encendre-ho...

I d'aquell cor en flames que serà el d'ell, ella, tremolosa, humilment en menjarà.

Ara mateix s'acaba l'obra. El públic esclata en una ovació.

GERTRUDIS DEL BOSC

(Robin Hood)

Hi ha hagut un munt de versions al cine de *Robin Hood*.

La de 1938, *Robin de los bosques* en castellà, la van protagonitzar Errol Flynn i Olivia de Havilland. Aquesta és la que inspira i anima a la protagonista del conte, sobretot pel que fa a l'Arrolfin, que diu ella.

-Que t'has acabat les torradetes, Tuies? Sí? Doncs ara ens prendrem les pastilletes del matí amb la lleteta amb colacau ben tebiona que ens ha preparat la Pepi de la cuina. Au, som-bi. Primer de tot la pastilla blanca rodoona. I un glopet. Que crema la lleteta? Vols que la bufi una mica? No? Molt bé. I ara la pastilleta llargaruda de dos colors. Quins colors són, Tuietes, que m'ho sabries dir? A veure. D'una banda el gr... Què més? Va, dona, el color de la llimona, segur que te'n recordes, eh... groooc! Au, digues groc, reina.

—Groc.

—Molt bé! I l'altre color? El ver-mmm...

—Ver-mmm

—Molt bé, però l'hem de dir sencer, ver-mell.

—Ver-mell.

—Això mateix! Veus com te'n recordes? Apa, un altre glop i pastilleta avall. Te l'has empassada, Tuies? A veure si m'obres aquesta boqueta... Aaaah... Això mateix, molt bé! Totes les pastilletes avall, avall, cap a la panxolina. I després farem pipí i cacona, oi maca?

[Jo et fum, mira que m'arriben a embafar aquestes pesades de la bata, amb tanta camàndula de pastilles i colors, i vinga diminutius i cantarella! Ens tracten com si fóssim tarats. I jo no en soc de tarada, conxo! Sí que de tant en tant me'n faig una mica, només per veure-les contentes. Els encanta pensar que no hi toquem. Val que alguna vegada les coses se me'n van del cap, però és que ja tinc una edat, coi, vuitanta-nou, mira si me'n recordo. Fins i tot sé que els faig al

mes d'abril, a la primavera. Veus com hi toques? Més que aquesta colla de manaires, entonades perquè porten bates blanques o blaves. I com a molt devien fer algun curset de tres mesos per sortir de l'atur. Sovint em venen unes ganes boges de refregar-los pels nassos que servidora va ensenyar matemàtiques, física, anglès, llatí, filosofia, i unes quantes coses més a dues generacions de nanes. O van ser tres? Jo que sé, tampoc és que em vingui gaire de gust recordar aquells eixams de mocoses que em feien tornar el vi agre. La majoria no tenien gens d'interès per aprendre, quins temps fastigosos aquells! Tots els seus déus eren fer-se més grans i pescar bons partits per assegurar-se una vida de *senyores*. I jo pensava «Senyores? Més aviat sangoneres, ignorants i pretensioses.»

Sort que de tant en tant n'hi havia alguna que aprofitava el temps, que volia aprendre. Llavors senties que l'esforç valia la pena. Però ara, apa, aguanta que et tractin com si fossis idiota, amb tants diminutius i romanços.

N'estic fins al capdamunt. Qui volia venir a la residència, eh? No pas jo. El que jo volia era continuar a casa meva, entre els llibres, la música, els mobles i els objectes que em feien feliç perquè eren meus, me'ls havia guanyat jo amb treball i esforç, i m'ajudaven a recordar tota una vida. Tantes persones... tants llocs... tantes vivències... Però bé que van córrer el Ramon i la Feli. Amb l'excusa que soc *taan* velleita —Sí, sí, diuen velleita, però segur que pensen “vella de merda”—, *que a cada moment caic*, —mentida!—, *i que em puc fer molt de mal*. I vinga reblar allò de “*pobra tieta, és que té molts anys i ja no calibra. I mira que aquesta vegada se n'ha sortit, de l'atac. Però qualsevol dia li agafarà un altre patatús i nosaltres no podem estar sempre pendents d'ella, ni pujar a cada moment des de Barcelona, que prou feina i maldecaps tenim.*”

D'acord, això és veritat i els entenc. Però quan em van donar d'alta després de superar l'ictus, a ells no els va costar cap sacri-

fici pujar des de Barcelona per ficar-se'm a casa a remenar-ho tot i donar ordres, que si tieta hauríeu de fer això i tieta no hauríeu de fer allò, que el que us convé és anar a una residència, que us tractaran com a una reina. I apa, vinga grapejar i segurament malvendre-ho tot, a fer fora la Mixeta, pobrissona... I sabrà Déu què n'han manegat de la casa. Però el que més m'empipa és veure'm aquí, envoltada de caducs que et miren fixo sense veure't. I el reguitzell de velles envejoses, xafarderes i gemegaires, que si el genoll, que si la cama, i ai senyor quin calvari... I allò de *t'has fixat en aquella...* I tot lo sant dia t'atabalen amb els fills, nets i besnets, que segons elles són la flor i nata de la Creació.

I no n'hi ha ni una amb qui puguis tenir una conversa com Déu mana.

Veus, però, el jardí sí que està bé. És una de les poques coses bones que hi ha aquí. El jardiner s'ho ben treballa, i uns quants avis que prenen cura dels seus trossets. He, he, ara que hi penso... Pels ullassos que va fer la directora, devia agafar una bona enrabiada quan m'ho va proposar, i jo, que estava de males aquell dia, li engalto que ni boja no volia terrejar, que ja prou que m'haurà la terra d'aquí a no res. I per fotre-la, encara li vaig cantar allò de post iucundam juventutem, post molestam senectutem, nos habebit humus, que diu l'himne aquell, el gaudeamus... com se digui, igitur, em sembla. El dels grans actes acadèmics. I que per quatre petúnies i tomàquets no em volia empastifar les mans ni els genolls.

Fixa't, la porteta del fons és oberta. Pobre jardiner, se n'endurà una bona bronca, perquè sempre ha d'estar tancada, no fos que algun vejestoriu despistat toqui el dos.

Ves per on, rient-rient, ja soc ran de carretera. Quin trànsit!

Cotxes a tota pastilla... La de la bata diria a tota pastilleta, he he! Si paren una mica passaré a l'altra banda. Ara, Gertrudis, corre!

Compte, que ja tornen a venir tots en tromba a veure quants iaïos aixafem avui, menos pensiones que pagar, pensaran els del gobierno. Doncs esteu de pega, ja he passat.

Aquesta banda és més tranquil·la, fàbriques, magatzems, descampats... Allà al fons s'hi veuen arbres, sembla un bosc. M'encanta caminar pel bosc, llàstima que no vaig gaire ben calçada, però a poc a poc ja aniré fent. Sempre he estat caminadora, no em canso a la primera, no.

Quina ombra més fresca, amb la calor que ja cau. I els pins fan una bona olor!

I que n'és de porca la gent! Fixa't, ampolles trencades, llaunes, plàstics, paperots... Un femer! Caques arreu, mocadors de paper empastifats, preservatius plens de... I xeringues, uix, quin fàstic! Es veu que de nits per aquí s'hi munta la gran disbauxa. Oh quins temps, oh quins costums! que va dir aquell. Com es deia... Mecenes? No, Ciceró, em sembla.

Uf, les cames em comencen a protestar, fa estona que camino. A veure si trobo alguna pedra prou alta i plana per a repenjar-hi el pompis una estoneta. Sort que soc escanyolida i el cos no em pesa. I encara bo que la Maria no hagi vingut. És tan grassona que no hauria ni traspassat la carretera. Però és molt bona dona, de les poques tractables dins d'aquella olla de grills decrepits. I no té ni un pèl de ruca, no s'està gemega que gemegaràs com les altres. M'encanta la llengua que gasta, esmolada com la meva. Ella també sap viure la vida, i riure's de les pegues i les penes. Llàstima que de vegades la pell li fa una mena de tufet de greix, per molt que es

renti. Això sí que els haig de reconèixer a les de les bates, fan anar tothom ben net, fins i tot els empastifa-bolquers. Ai, si em sentís mossèn Antonio, el de catecisme, em ben renyaria. Que si..., com ho feia anar? Que havíem de tenir ...d'això... caritat cristiana. Que havíem de ser generosos amb el prójimo, i mirar-nos-el com si fos Jesucrist. I jo vaig i li dic, mossèn, i si algun prójimo és tan fastigós que no hi hagi manera de veure-hi Jesucrist? I el molt murri em diu, doncs llavors l'hem de mirar com si Jesucrist fóssim nosaltres, amb la seva divina paciència i generositat. No em va convèncer pobre mossèn, què vols que t'hi digui, quan algú és fastigós, ho és, i ja hi pots donar les voltes que vulguis.

Òndia, com s'enfila el caminet... Doncs vinga Gertrudis, amunt!

Ara el bosc és d'alzines i pins. I la panxa em fa un rau-rau... Per com està el sol, diria que ja deu haver passat l'hora de dinar. Llàstima que no hagi agafat cap entrepà, com que no tenia intenció d'allunyar-me... El cas és que anava a la meva, i quan me n'he adonat ja era a la quinta forca.

...El bosc, the forest. Veus, encara recordo com es diu en anglès. Vaig començar aviat a estudiar anglès i bé que me'n sortia. Ara, que els del règimen ho veien molt malament. "Eso de hablar inglés es cosa de comunistas extranjeros, o de los del contubernio judeo-masónico", deia la delegada local de la Sección Femenina, la camarada Agustina. Li dèiem Agustina de Aragón fotent-nos-en, però ella aixecava el nas ben amunt, d'allò més cofada.

Els pares volien que aprenguéssim idiomes i a mi m'agradava. Hi havia aquell bosc tan famós d'Anglaterra, Sher... Sherwood Forest, molt bé, Gertrudis! Veus?, diuen que cal fer exercicis de recordar per conservar la memòria. De fet, per la meva edat, la tinc prou bona.

...Parlant de Gertrudis, els hauré de picar la cresta a les de la bata, que ja n'hi ha prou de tractar-me de tu sense permís i dir-me Tuies o Tuietes, quin poc respecte, caram! Ni als meus pares se'ls hauria acudit anomenar-me així.

Al Sherwood forest hi vivia el Robin Hood, o Robin de los Bosques que dèiem abans, amb els seus homes i la seva estimada, lady Marian. Era una història d'amor i aventures tan maca... I quan aquell actor pèl-roig del bigotet, l'Arrolfflin... Que no, caratxo! a veure si pronuncies Errol Flynn com cal. Doncs quan vaig veure la pel·lícula, me'n vaig ben enamorar. Anava vestit de verd amb una armilla marró, i duia un barret verd punxegut amb una ploma verda, un pèl carnes-toltes tot plegat, però era tan guapo i rialler! I jo pensava que tant de bo trobés algun xicot igual d'eixerit i simpàtic. Amb el temps em va passar la dèria perquè empaitava altres fites. Estudis, feina, ensenyar bé... I després em vaig casar amb en Josep, que era un tros de pa, i mai no en vaig tenir cap queixa, però era poc expressiu, pobre xicot... Potser estava trist perquè no vam tenir canalla, que Déu el tingui a la seva Santa Glòria.

Ah sí, i més que fer-li ulls tendres al Robin, el que jo volia era ser com ell, en dona és clar. Una dona de guerra que defensés els pobletans i els tornés allò que els terratinents cobdiciosos els havien robat, i sabés combatre amb l'espasa, l'arc i les fletxes, entre altres dones valentes, tan bones lluitadores com els soldats i els cavallers. El pare es feia un tip de riure i deia que en comptes de Gertrudis m'haurien d'haver batejat... d'això... Pentesilea, que és nom d'amazona. La mare afegia que Gertrudis era un nom perfecte per a mi, perquè en alemany antic vol dir "la qui domina les llances, els venables", com ara la meua llengua esmolada, he, he! Vaja quina una també, la mare!

I vinga cavalcar pel bosc de Sherwood, i cop d'espasa per aquí i per allà, i vinga disparar fletxes al cul dels armats del xèrif de Notincgana, va, tu, pronuncia Nottingham sense fer conyeta! No t'acostumis a dir les coses malament. Que siguis vella, Gertrudis, no vol dir que t'hagis tornat idiota. Per tant no et facis la idiota.

Pobres armats, fugien comes ajudeu-me. Jo els prenia el gra, el vi i les monedes que havien rampinyat als pagesos dels voltants. I quan els ho tornava tot, als pagesos, m'abraçaven i fèiem una gran festa amb molta xerinola per celebrar-ho. Xalàvem com vaques, que dèiem abans. Ara se'n diu passar-s'ho pipa, em sembla.

Tu, noia, que la tarda va de baixa, potser que anem tornant... I qui sap on paro. ¿Veus com soc boscana de veritat? Perdo la noció del temps quan em moc entre boscos, roques i penyals. La pega és que les comes em comencen a fer figa.

S'ha girat fresca, ara que el sol li fa un darrer petó apassionat a l'horitzó... Ui, que romàntica! Un bon caldet per sopar m'aniria de perles. La de la bata es posarà contenta, sempre diu que menjo menys que un ocell. Doncs si pogués, aquest vespre em menjaria mig bou.

I on redimonis s'ha ficat el camí que haig de refer per tornar a la residència? No veig cap camí enlloc. I es fa fosc i no porto ni una miserable lot o una capsa de mistos, com la nena òrfena d'aquell conte, no sé si era d'Andersen, la que havia de vendre capsos de mistos pel carrer i passava molt de fred, i encenia un misto i veia coses meravelloses fins que el llumí s'apagava, i n'encenia un altre i tornava a veure llars calentes amb bons pares que estimaven els fills, petits com ella. I per celebrar el Nadal els regalaven joguines,

i mai no els feien patir ni fam, ni fred, ni maltractes... I l'endemà se la trobaven gelada, morta de fred en un portal, sense cap misto perquè d'un a un els havia anat cremant tots. Com em feia plorar, aquell conte!

Va, Gertrudis del Bosc, no et distreguis. Saps què? Gira cua, busca un viarany que faci baixada, i si abans pujaves, ara et tocarà baixar. *Baixant de la Font del Gat, una noia, una noia, baixant de la Font del Gat, una noia amb un soldat...* Segur que si vaig a poc a poc i amb compte, tard o d'hora arribaré als descampats, a la carretera, i a la residència.

La residència, ja veus. Qui m'havia de dir que encara em vindria de gust tornar-hi.

Déu, que fosc!

I quin mal a tot el cos...

Què hi faig aquí, panxa enlaire com una tortuga amb mala sort? ...Negror... Brancam allà dalt, molt amunt... Ai, Getrudis, em sembla que t'has fumut per un barranc. Molt estret, potser és un avenc, Verge Santa! Què em deu haver passat, tinc el cap com un timbal. El cos cruixit...

Va, dona, sang freda, que ja n'aniràs traient l'aigua clara. Si, això mateix, dins d'aquesta foscor ves quina aigua clara en vols treure!

Haig de pensar... Si no em falla la memòria, caminava de baixada a poc a poquet, i tot d'una... Segur que ha estat aquest cap meu, que es posa a rodar en el pitjor moment.

No sé pas com ha anat, però aquí em tens, al fons de qui sap què. Si em pogués posar dreta... Ui, no puc. I asseure'm? ...Tampoc, mare meva!

Tranquil·la, Gertrudis, respira fondo. Pensa.

Sí, ara necessito el cap clar. Em quedaré quieta, respirant a poc a poc... Ostres, quin mal! No puc inspirar bé. Ni fer badalls de xuclar aire, dec tenir costelles trencades o esquerdades... ¿Com ho fan anar els metges? Fractures i fissures en diuen. Això. Doncs quietona, Gertrudis. Ara has de respirar amb la punta del nas. Diu que les parteres ho fan per enganyar els dolors.

Fa un fred que pela... Tant de bo portés un abric o un anorac, perquè la rebequeta de sortir al jardí a l'hora del sol de juny no em serveix, ara que és negra nit.

...Però mira allà dalt, quin tros de cel tan estelat que es veu entre les branques! Allò d'allà sembla part d'Orió, el caçador...

I jo aquí baix, feta un flam, amb bonys que se'm claven a l'esquena. Deuen ser pedres. Déu meu, em sento com una joguina trencada... Com quan em va caure a terra aquella nina de moda, més cara que el foc. Els pares me l'havien comprada amb mil sacrificis. Gisela, es deia, i era feta a Alemanya. Encara recordo la cançoneta enganxosa, a ritme de fox-trot, amb què l'anunciaven a la ràdio. *Gisela es una muñeca — Distinta de las demás — Gisela mueve los ojos — Y dice papá y mamá.* I un be negre! Com qualsevol nina amb menys fums, els ulls només els obria i tancava, i no deia papà i mamà, sinó una mena de *enguée, enguée* quan la sacsejaves. I allà la tenia, a trossos, els ullets de vidre rodolant per terra. En el fons me'n vaig alegrar, sempre m'havia fet quimera aquella nina merdosa, ara en dirien pija, amb el seu vestit rosa, un gorret rodó de palla blanca, i guants blancs de ganxet. Al col·legi, presumir de Gisela era un privilegi. De cap manera volia jo que se sabés que en tenia una. Però ves, digues-los això als pares, que me la van regalar amb tanta il·lusió. Jo no l'havia pas demanada.

Després vaig saber que el pare s'havia estat no sé quant de temps sense fumar per estalviar i poder comprar-me-la. Era el primer any que jo sabia allò dels Reis, i em vaig passar tres pobles fent-los el cuento de la llagrimeta. Que si els nens i nenes del barri encara tenen la il·lusió dels Reis i jo ja no puc... Mare meva, que n'era de comedianta! Però els pares s'ho van creure amb tota la bona fe, que Déu els ho pagui amb escreix a l'altre mon. I que a mi em perdoni les penques.

És bo que facis memòria. Que et centris. Va, com te dius? Gertrudis Bosc em dic, Gertrudis del Bosc. Gertrudis Hood, la lluitadora justiciera.

Ara estic massa trencada, però demà atacaré amb el meu exèrcit de dones rebels. Els nebots ja poden anar dient que no hi toco. Sí, sí, que em vinguin al darrere amb un flabiol sonant... Ui, quin riure! Ja veig el ronya del Ramon i la pua de la Feli tocant el flabiol darre-re el meu taüt, mentre calculen quants diners trauran de vendre la casa, si no ho han fet ja. I els llibres. I la música, i els records. Tota la meva vida, fot-te. Però jo i les valentes guerreres, cavalcant destrers negres com el carbó combatrem els nebots cobdiciosos i repatanis, les manaires nyeu-nyeu amb bata blanca o blava, i tots els xèrifs de Notincgana haguts i per haver. I guanyarem, oi tant!

Gertrudis *vincitrix*. Gertrudis del Bosc, el meu gran somni.

Brrr! Com pessiga, el fred!

...Però és un fred dolç que em puja cos amunt a poc a poc. Potser ja m'ha arribat l'hora i aquest fred és el de l'eternitat apropant-se xino-xano per no clavar-me cap ensurt, que ja tinc anys i no em convé. Doncs benvingut siguis, fred etern. Ara i a l'hora de la nostra mort, amén Jesús.

Ja veus, em quedaré per sempre allà on pertanyo de debò, més encara que a casa i molt més que a la residència, in the heart of the forest.

Els ulls em fan pampallugues. No hi clisso bé sense les ulleres, qui sap on han anat a parar, i només amb la mica de claror dels estels...

Ei, mira allà dalt. Algú baixa flotant per l'aire, sense corda ni res. No crec pas que sigui un equip de rescat, en plena nit.

Sembla una noia... envoltada d'una llum suau. Per això es veu, tot i la negror. Com quan es van posar de moda aquells despertadors amb els números i les manetes fluorescents que brillaven en la fosca, tan pràctics. Radioactius com una mala cosa. La d'obreres de les fàbriques on els feien que es van posar malaltes o es van morir, de càncer, de leucèmia, per culpa de la radioactivitat. Tal com li va passar a la Marie Curie després d'anys i panys de fer recerques entorn del radi, el poloni...

Doncs ben maca que es veu, tota envoltada de vels vaporosos. Oh i somriu, que dolça!

Només li veig clar el somriure, les faccions les té un pèl borroses, però va baixant amb una gràcia... Em recorda aquelles dones tan delicades que pintaven els prerafaelites. Fa goig lliscant així, avall, tan suaument que gairebé em fa venir son. Desprèn una pau...

D'això..., ¿no hauria de portar una dalla? Pel que recordo, sempre la pinten amb una dalla. És la seva eina de feina, ui, quin rodolí tan tronat. Ara que ja és a tocar li ho preguntaré, potser se l'ha deixada qui sap on, i encara li faré un favor si li faig memòria.]

—Bona nit, senyoreta! ...Perdoni la indiscreció. ¿Que ja no porta la dalla? Espero que no l'hagi perduda.

